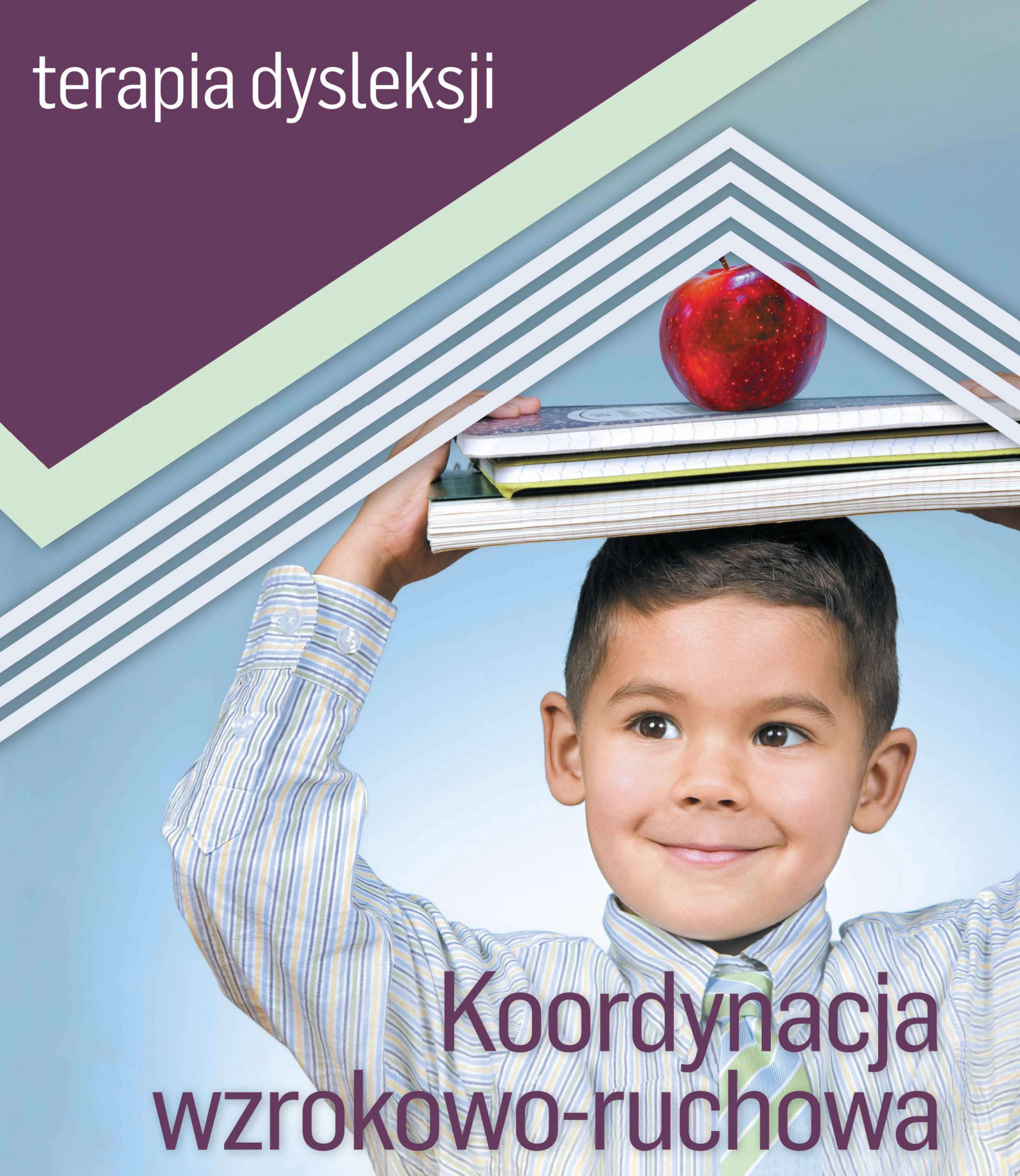

terapia dysleksji

Koordinacja wzrokowo-ruchowa

**Ćwiczenia i karty pracy
do zajęć korekcyjno-kompensacyjnych**

Wstęp

Seria pomocy dydaktycznych Forum Media Polska „Terapia dysleksji” powstała w oparciu o wieloletnie doświadczenia terapeutyczne z wykorzystaniem poradnika „Terapia pedagogiczna uczniów ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się”. Przeznaczona jest do pracy z uczniami szkół podstawowych. Prostota ćwiczeń i kart pracy połączona z wysokim poziomem merytorycznym proponowanego materiału sprawia, że zeszyty te stanowią profesjonalną pomoc dla terapeuty oraz rodzica/opiekuna pracującego z uczniem.

Seria zeszytów „Terapia dysleksji” prezentuje materiał do pracy korekcyjno-kompensacyjnej z obszaru funkcji:

- słuchowych,
- wzrokowych,
- grafomotoryki,
- orientacji przestrzennej,
- koordynacji wzrokowo-ruchowej z uwzględnieniem procesów przetwarzania sensorycznego (SI),
- zaburzeń funkcjonowania emocjonalnego z uwzględnieniem ADHD,
- zaburzeń koncentracji uwagi,
- specyficznych trudności w uczeniu się matematyki,
- zaburzeń rozwoju mowy i języka.

Każdemu obszarowi trudności przypisane są dwa zeszyty do pracy terapeutycznej. Jeden z ćwiczeniami i kartami pracy do zajęć korekcyjno-kompensacyjnych, a drugi do samodzielnej pracy w domu.

Wybór i uporządkowanie materiału w obu zeszytach pozwala terapeutcie zaplanować pracę domową ucznia i wykorzystać ćwiczenia jako element terapii utrwalającej zdobyte przez dziecko umiejętności. Zeszyty mogą być także wykorzystywane w pracy korekcyjno-kompensacyjnej przez nauczyciela i/lub rodzica w sytuacjach, gdy brakuje specjalisty.

Trzy poziomy trudności oznaczono jedną, dwiema lub trzema kropkami. Odpowiadają one potrzebom dzieci, które nie uzyskały jeszcze gotowości szkolnej (jedna kropka), tym, które mają nasilone trudności w uczeniu się czytania i pisania (dwie kropki), oraz tym, u których trudności te utrzymują się (trzy kropki). Oczywiście podział ten jest podziałem symbolicznym i zawsze o wyborze odpowiedniego ćwiczenia powinien decydować specjalista prowadzący terapię dziecka.

Ćwiczenia oraz karty pracy proponowane w tym zeszycie zawierają materiał z obszaru szeroko rozumianej koordynacji wzrokowo-ruchowej, uwzględniają także procesy przetwarzania sensorycznego, czyli terapię SI. Uzupełnieniem prezentowanego materiału jest

zeszyt „Terapia dysleksji. Koordynacja wzrokowo-ruchowa. Ćwiczenia i karty do samodzielnej pracy w domu”.

Obydwa zeszyty zawierają niezbędne treści do wykorzystania w treningu zaburzeń koordynacji wzrokowo-ruchowej uczniów ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się ze szczególnym uwzględnieniem uczniów z dysleksją rozwojową.

Uczniom, ich rodzicom, nauczycielom oraz terapeutom korzystającym z naszych zeszytów życzę wielu sukcesów oraz satysfakcji z pokonywania trudności.

Irena Sosin

► Pajacyk

- **Cel:** koordynacja słuchowo-ruchowa.

Pozycja: Dzieci stoją swobodnie, rozproszone po sali. Potrafią skakać jak pajacyk (podskok – klaśnięcie nad głową z jednoczesnym rozkrokiem, podskok – ręce wzdłuż ciała, nogi złączone), skakać jak piłka (podskoki obunóż), poruszać się jak wahadło w zegarze (ręce opuszczone wzdłuż ciała, nogi ustawione w lekkim rozkroku).

Wykonanie: Dzieci biegają po sali. Na umówiony sygnał nauczyciela skaczą jak pajacyk, piłka lub udają zegar.

► Utrzymywanie pozycji wyjściowej

- **Cele:** stabilizacja tułowia, podnoszenie napięcia posturalnego.

Pozycja: Dziecko naprzeciw osoby demonstrującej. Ćwiczenie w siadzie skrzyżnym, prostym lub stojąc (dostosowanie pozycji do wydolności posturalnej dziecka, stopniujemy trudność utrzymania pozycji od siadu skrzyżnego, przez siad prosty do stania). Zwracamy uwagę, aby plecy były wyprostowane. Jeżeli dziecko stoi, patrzymy, czy ma wciągnięty brzuch i nie robi przeprostów w kolanach. Korygujemy niewłaściwie przyjętą pozycję.

Wykonanie: Zadaniem dziecka jest utrzymanie wyciągniętych, prostych rąk do przodu w określonym czasie (możemy wspólnie z dzieckiem liczyć, jak długo utrzyma ręce bez poruszania nimi).

► Symetryczne ruchy rąk

- **Cele:** koordynacja jednoczesnych ruchów rąk, podnoszenie napięcia posturalnego, planowanie ruchu.

Pozycja: Dziecko naprzeciw osoby demonstrującej. Ćwiczenie w siadzie skrzyżnym, płaskim lub stojąc (dostosowanie pozycji do wydolności posturalnej dziecka, stopniujemy trudność od siadu skrzyżnego, przez siad prosty do pozycji stojącej). Zwracamy uwagę, aby plecy były wyprostowane. Jeżeli dziecko stoi, patrzymy, czy ma wciągnięty brzuch i nie robi przeprostów w kolanach. Korygujemy niewłaściwie przyjętą pozycję.

Wykonanie: Dziecko wyciąga do przodu proste ręce. Utrzymuje je na wysokości barków i naśladuje demonstrującego, rysując oburącz w powietrzu różne symetryczne figury (bałwanek, choinka, drzewo, domek, kapelusz itd.).

► Dyrygent

- **Cele:** koordynacja jednoczesnych ruchów rąk, podnoszenie napięcia posturalnego, ćwiczenie rytmu i sekwencji ruchu, umuzykalnienie.

Pozycja: Dziecko naprzeciw demonstrującego. Ćwiczenie w siadzie skrzyżnym, prostym lub stojąc (dostosowanie pozycji do wydolności posturalnej dziecka, stopniujemy trudność od siadu skrzyżnego, przez siad prosty do pozycji stojącej). Zwracamy uwagę, aby plecy były wyprostowane. Jeżeli dziecko stoi, patrzymy, czy ma wciągnięty brzuch i nie robi przeprostów w kolanach. Korygujemy niewłaściwie przyjętą pozycję.

Wykonanie: Nauczyciel uzgadnia z dzieckiem, jaką piosenkę zaśpiewają, np. *Wlazł kotek na płotek*. Dziecko podnosi na wysokość barków ręce wyciągnięte do przodu. Śpiewa i naśladuje demonstrującego wykonującego ruch dyrygowania orkiestrą. Zwracamy uwagę, aby ruchy były zamaszyste i wychodziły z barków, łokcie i nadgarstki luźne.

► Gra na instrumentach I

- **Cele:** koordynacja jednoczesnych ruchów rąk, podnoszenie napięcia posturalnego, planowanie ruchu, ćwiczenie rytmu i sekwencji ruchu, umuzykalnienie.

Pozycja: Dziecko naprzeciw demonstrującego. Ćwiczenie w siadzie skrzyżnym, prostym lub stojąc (dostosowanie pozycji do wydolności posturalnej dziecka, stopniujemy trudność od siadu skrzyżnego, przez siad prosty do pozycji stojącej). Zwracamy uwagę, aby plecy były wyprostowane. Jeżeli dziecko stoi, patrzymy, czy ma wciągnięty brzuch i nie robi przeprostów w kolanach. Korygujemy niewłaściwie przyjętą pozycję.

Wykonanie: Nauczyciel ustala z dzieckiem, że on jest muzykiem, a dziecko lustrem. Zadaniem dziecka jest naśladowanie ruchów gry na różnych instrumentach muzycznych demonstrowanych przez nauczyciela. Następnie zamieniają się rolami, teraz dziecko jest muzykiem, a nauczyciel lustrem. Przy tej zabawie można śpiewać bądź naśladować dźwięki instrumentów. Zwracamy uwagę, aby ruchy rąk były zamaszyste, wychodziły z barków, łokcie i nadgarstki luźne.

► Rytm

- **Cele:** koordynacja wzrokowo-słuchowa, koordynacja słuchowo-ruchowa.

Dzieci siedzą lub stoją w kole. Zadaniem dzieci jest obserwacja, a następnie odtworzenie słuchanego rytmu przez klaskanie, klepanie, tupanie stopami w podłogę. Wzór rytmu do naśladowania demonstruje kolejno każde dziecko.

► Stróż

- **Cel:** koordynacja słuchowo-ruchowa.

Pozycja: Jedno dziecko siedzi pośrodku koła z zawiązanymi oczami, przed nim leży szelcząca torebka. Pozostałe dzieci siedzą w kole.